

Arrest

nr. 161 626 van 9 februari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 augustus 2012 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 juni 2012 diende verzoeker een aanvraag in om een visum D gezinshereniging te verkrijgen. Die aanvraag werd op 7 augustus 2012 geweigerd. Dat is de bestreden beslissing.

“Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al.1, 4° of 5° of art. 10bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van

de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de te vervoegen persoon door het OCMW van Mechelen is tewerkgesteld in het kader van artikel 60, § 7 van de wet op de OCMW. Deze tewerkstelling mag niet langer duren dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen, en is dus per definitie tijdelijk. Zij kan bijgevolg niet in aanmerking worden genomen als bewijs van regelmatige, toereikende en stabiele bestaansmiddelen in toepassing van artikel 10, § 5 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij werpt in een eerste middel de schending op van artikel 10 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betoogt

"Overwegende dat wanneer vertoger een aanvraag indiende strekkende tot het afleveren van een visum voor verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk op grond van artikel 10, §1, alinea 1, 4° van de wet van 15 december 1980 als echtgenoot van een vreemde onderdaan niet lid van de Unie, zijn aanvraag werd overgemaakt aan de verwerende partij en dat hem werd gevraagd een overzicht te geven van de bestaansmiddelen van zijn echtgenote door overlegging van diens inkomsten, een bewijs van ziekteverzekering op naam van beiden, attest van behoorlijke huisvesting en een attest dat partij en niet ten laste leven van het OCMW; Overwegende dat voor het overige niets werd gevraagd over te leggen: Dat overeenkomstig artikel 10 van de Wet van 15 december 1980 de vreemde echtgenoot van een vreemdeling met onbeperkt verblijf het recht heeft op verblijf van meer dan 3 maanden op voorwaarde onder andere dat deze partner beschikking heeft over voldoende bestaansmiddelen. Overwegende dat daadwerkelijk de echtgenote van vertoger beschikking heeft over voldoende bestaansmiddelen, zij weliswaar thans werkt conform artikel 60 §7 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de OCMW's maar dat deze tewerkstelling niet enger kan worden beschouwd dan interim-arbeid of contracten met een bepaalde duur; Dat bovendien conform artikel 10 bij de beoordeling van de bestaansmiddelen moet worden rekening gehouden met de aard en de regelmatigheid en dienen bovendien werkloosheidsuitkeringen in aanmerking te worden genomen in zoverre de betrokken echtgenote of partner kan bewijzen dat zij actief werk zoekt; Overwegende dat alle stukken zoals gevraagd door de verwerende partij werden overgelegd; Dat de verwerende partij bovendien ook moet rekening houden met de regelmatige inkomsten dewelke vertoger zelf genereert in functie van het door hem opgebouwde pensioen als lijnpiloot in Armenië maar dat dit niet eens wordt in overweging genomen; Overwegende dat eveneens de inkomsten van de inwonende meerderjarige zoon kunnen worden in rekening gebracht daar waar deze bijdraagt in de lasten van het gezin; Overwegende dat derhalve de beslissing zoals werd genomen manifest in strijd is met artikel 10 van de wet van 15 december 1980 daar waar wordt aangenomen enerzijds dat de inkomsten niet in aanmerking kunnen worden genomen als bewijs van regelmatige, toereikende en stabiele bestaansmiddelen in toepassing van artikel 10 §5 van de wet van 15 december 1980 daar waar zij per definitie tijdelijk zouden zijn, anderzijds, indien vertoger's echtgenote na afloop van deze overeenkomst geen werk zou hebben, vaststaat dat zij een recht heeft gecreëerd op werklozensteun die conform artikel 10 §5 van de wet van 15 december 1980 in rekening moet worden genomen op voorwaarde dat zij actief naar werk zoekt; Dat de beslissing dan ook werd getroffen in strijd met artikel 10 §1 van de wet van 15 december 1980 en derhalve moet worden vernietigd."

2.2. De verweerder repliceert als volgt in de nota met opmerkingen:

"Wat betreft de tewerkstelling van de echtgenote van verzoeker onder artikel 60, §7 van de OCMW-wet merkt de verwerende partij op dat de werkloosheidsuitkering waar zij aanspraak op zou maken in de toekomst loutere hypothetische beweringen zijn, die begrijpelijkerwijze niet in rekening kunnen gebracht worden bij het beoordelen of zij over regelmatige, toereikende en stabiele bestaansmiddelen beschikt.

Wat betreft de aard van de tewerkstelling van de echtgenote van verzoeker stelt de verwerende partij vast dat de tijdelijke aard van dit contract niet wordt betwist. Er wordt dan ook niet duidelijk gemaakt waarom de inkomsten van de echtgenote van verzoeker wel zouden voldoen aan de voorwaarden om aanzien te worden als stabiel en toereikend."

2.3. De verzoeker erkent dat zijn echtgenote is tewerkgesteld onder artikel 60, § 7 van de wet op het OCMW doch wijst er op dat in de bestreden beslissing zelf wordt gesteld dat deze tewerkstelling duurt tot op het moment dat zij gerechtigd wordt op volledige sociale uitkeringen, zodat zij bij het einde van haar tewerkstelling bij het OCMW ofwel een werkloosheidsuitkering krijgt ofwel een nieuwe job vindt. De verzoeker voert aan dat volgens artikel 10, § 5, 3° van de vreemdelingenwet de werkloosheidsuitkering wel in aanmerking wordt genomen als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en dat de tijdelijkheid van de OCMW-tewerkstelling niets verandert aan het feit dat zijn echtgenote na deze tewerkstelling nog steeds regelmatige bestaansmiddelen zal hebben. Volgens de verzoeker is de tewerkstelling wel tijdelijk, maar is er in casu wel voldoende garantie dat de bestaansmiddelen regelmatig zullen blijven. De verzoeker voert een schending aan van artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt specifiek met betrekking tot de door de verzoeker bijgebrachte gegevens het volgende geoordeeld: *"Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de te vervoegen persoon door het OCMW van Mechelen is tewerkgesteld in het kader van artikel 60, § 7 van de wet op de OCMW. Deze tewerkstelling mag niet langer duren dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen, en is dus per definitie tijdelijk. Zij kan bijgevolg niet in aanmerking worden genomen als bewijs van regelmatige, toereikende en stabiele bestaansmiddelen in toepassing van artikel 10, § 5 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011. Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken."*

De passage in de bestreden beslissing dat *"Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al.1, 4° of 5° of art. 10bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie"* kan slechts worden aangenomen als een algemene schets van het op de aanvraag toepasselijke wettelijke kader. Uit de zeer algemene bewoordingen die worden gehanteerd, nu nergens een specifieke redengeving of een precieze wettelijke bepaling wordt aangeduid waaraan de verzoeker niet zou voldoen (*"art. 10, §1, al. 1, 4° of 5° of art. 10bis, §2, naargelang het geval"* en *"De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt"*) en uit het feit dat nergens in de bestreden beslissing geoordeeld wordt dat de bestaansmiddelen van de echtgenote van de verzoeker concreet niet zouden voldoen aan het vereiste minimum van 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, blijkt dat de hierboven weergegeven passage geen antwoord is op de concreet voorliggende visumaanvraag en dat zij slechts het algemeen wettelijk kader schetst waarbinnen de verweerder is opgetreden.

Artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven,

op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam; (...)”

Artikel 10, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.”

Artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Zoals de verweerder in de nota met opmerking terecht opmerkt, betwist de verzoekster de tijdelijke aard van de tewerkstelling van haar echtgenoot niet. De Raad merkt dienaangaande evenwel op dat de tijdelijke aard van de tewerkstelling niet ipso facto impliceert dat ook de inkomsten of de bestaansmiddelen van de persoon die de verzoekster wenst te vervoegen tijdelijk zouden zijn.

Artikel 60, §7 van de OCMW-wet bepaalt:

“Wanneer een persoon het bewijs moet leveren, van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden.

De periode van de tewerkstelling bedoeld in vorig lid, mag niet langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen.(...)”

De verwerende betwist niet dat de echtgenote van verzoeker een arbeidscontract met het OCMW heeft afgesloten.

Uit artikel 10, § 5, 3° van de vreemdelingenwet blijkt dat werkloosheidsuitkeringen in aanmerking kunnen worden genomen als stabiele en toereikende bestaansmiddelen in de zin van artikel 10, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet. Als voorwaarde wordt weliswaar opgelegd dat de referentiepersoon dient te bewijzen dat hij actief werk zoekt, doch dit betekent geenszins dat de inkomsten verkregen uit werkloosheidsuitkeringen a priori niet in aanmerking kunnen worden genomen.

De verweerder kan niet worden gevolgd waar hij betoogt dat het recht op werkloosheidsuitkeringen na de voorziene beëindiging van de arbeidsovereenkomst met het OCMW geen invloed heeft op de tijdelijke aard van de inkomsten van de te vervoegen vreemdeling. De Raad merkt op dat de verweerder de tijdelijke aard van de tewerkstelling lijkt te verwarren met de tijdelijk aard van de inkomsten.

Artikel 10, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat aangetoond moet worden dat de te vervoegen vreemdeling beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Het arbeidscontract met het OCMW wordt ontbonden wanneer deze persoon het recht op werkloosheidsuitkeringen kan openen. In dit concreet geval staat het tijdelijk karakter van de tewerkstelling er dan ook niet aan in de weg dat de bestaansmiddelen van deze persoon wel degelijk stabiel en regelmatig kunnen zijn. Aangezien blijkt dat de referentiepersoon, na de ontbinding van het arbeidscontract, in elk geval bestaansmiddelen zal genieten uit werkloosheidsuitkeringen, is de tijdelijke aard van de tewerkstelling van deze persoon in het kader van artikel 60, § 7 van de wet op het OCMW in casu onvoldoende om hieruit zonder meer af te leiden dat geen bewijs voorligt van regelmatige, toereikende en stabiele bestaansmiddelen. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing geen enkel

ander concreet motief hanteert dan de tijdelijkheid van de tewerkstelling in het kader van artikel 60, § 7 van de wet op het OCMW, om hieruit op directe wijze af te leiden dat geen bewijs voorligt dat de referentiepersoon over regelmatige, stabiele en toereikende bestaansmiddelen beschikt in toepassing van artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt dan ook op een onvolkomen deductie nu de motieven ervan de conclusie niet in redelijkheid kunnen dragen.

De repliek van de verweerder in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

De Raad merkt hierbij op dat het betoog dat de referentiepersoon bij de beëindiging van het arbeidscontract en voor zover hij geen nieuwe tewerkstelling vindt, terug ten laste komt van het sociale zekerheidsstelsel, een motivering uitmaakt die niet valt af te leiden uit de bestreden beslissing. Het weze herhaald dat de bestreden beslissing enkel ingaat op de tijdelijk aard van de tewerkstelling onder artikel 60, § 7 van de wet op het OCMW en dat nergens uitspraak wordt gedaan over het al dan niet in aanmerking nemen van de inkomsten uit werkloosheidsuitkeringen. Het betoog van de verweerder kan het vastgestelde motiveringsgebrek dan ook niet herstellen.

Waar de verweerder stelt dat de verzoeker zich beroept op de loutere hypothese dat zijn echtgenote zou kunnen aantonen dat zij actief werk zoekt, wijst de Raad er op dat anderzijds werkloosheidsuitkeringen in toepassing van artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet niet a priori worden uitgesloten en dat het in dit geval aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekwam om in de bestreden beslissing zelve te duiden waarom de werkloosheidsuitkeringen niet als regelmatige, toereikende en stabiele bestaansmiddelen in aanmerking kunnen worden genomen. Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat de verweerder in casu hieromtrent geen enkele uitspraak doet.

Gelet op hetgeen voorafgaat, blijkt dat in de bestreden beslissing geen deugdelijke motivering wordt gegeven voor de vaststelling dat de tewerkstelling in kader van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet niet in aanmerking kan worden genomen als bewijs van regelmatige, toereikende en stabiele bestaansmiddelen in toepassing artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 10, § 5 van de vreemdelingenwet is dienvolgens aangetoond.

Het eerste middel is in de besproken mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 augustus 2012 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC